

med det Resultat, at disse fik et Minimum af Størrelse.

Paa samme Tid dannede der sig Selskaber i alle større Byer i »Midtens Kajserrige« med det Formaal at faa denne barbariske Skik tilintetgjort. Disse Selskabers Medlemmer aflagde Lofte om, at lade deres Pigeberns Fødder vokse naturligt, og kun at modtage saadanne Kvinder som Hustruer for deres Sønner, hvis Fødder havde den naturlige Vækst.

De europæiske Kvinder, som kender Kina, og som har kunnet sætte sig ind i den Magt, som Familietraditioner udøver i dette Land, vil have ondt ved at tro paa Muligheden af saa dybe Forandringer i de nationale Vaner.

Og alligevel er disse Forandringer alvorligt mente at skulle bringes i Udøvelse, hvilket man ser af, at Enkekejserinden i 1905 forstod, at hendes første Edikt maatte følges af et mere virkningsfuldt, og nu lod det efterfølges af et andet, der simpelthen *forbød* al Forkrøbling af Fødderne for Eftertiden, der, hvor hun for 3 Aar siden havde indskrænket sig til at give Raad.

Hvorledes skulde man vel ogsaa kunne forlige denne gamle Skik — som forbindrede kinesiske Kvinder af de højere Klasser i at kunne flytte sig uden Støtte af deres kvindelige Følge — med den nye Rolle, som Kvinden er kaldet til at spille i Fremtidens kinesiske Samfund?

Istedetfor at blive hjemme og udelukkende beskæftige sig med Husets materielle Pligter, gaar Nutidens Kineserinder ud for at søge Oplysning i de Skoler, der netop tager Sigte paa deres Opdragelse.

Midt i November 1904 gav Enkekejserinden Ordre til at lægge et Fond tilside for at bygge en Skole, der skulde indrettes efter europæisk Mønster og var bestemt til at benyttes af Hoffets unge Piger. Det følgende Aar fungerede denne Skole og i Januar 1907 havde den et betydeligt Antal Elever.

Man har senere bragt i Erfaring, at det var nødvendigt at finde et endnu større Lokale, da det første ikke kunde rumme alle de Mandarin-Døtre, der ønskede at blive optagne.

En anden Skole, bestemt til at optage Børn af alle Klasser, er blevet grundet ifjor i Peking. Øjeblikkelig mødte Pigeberne i alle Aldre, saa at alle Afdelinger straks fyldtes.

I Kajserriget var Vicekongen Yuan-Che-Kai's Hustru den første til at følge det Eksempel, der blev givet af den gamle Kejserinde. Hun har i Tientsin oprettet en Skole, hvor de af Byens unge Piger, der forlanger det, faar Adgang til Undervisning efter europæisk Mønster.

Ogsaa i de andre Provindser dannes kvindelige Skoler, til hvilke Børn og unge Piger kommer i massevis, saasnt de er aabnede, uden at man behøver at stimulere de unge Pigers Iver eller i nogen Maade paavirke

deres Familier til at give de Unge Lov til at søge denne Undervisning.

Ja — endog den højere Undervisning er nu søgt af de unge Kineserinder.

Thi i Japan har unge Kinesere alt længe nydt Undervisning af det Nipponske Universitet. Nu ser man unge Kvinder af samme Nationalitet tage Del heri for at naa den Viden, der ikke kan meddeles dem i de hjemlige Skoler. Alle arbejder de med Iver, saaledes, at de japanske Professorer mellem dem tæller udmærkede Disciple.

Disse kinesiske kvindelige Studerende skyldes flere Bøger og Oversættelser, som er bestemt for Kvindeverdenen i »det Himmelske Rige«. Der er: »Feminismens Begyndelse« og der er: »Retten for den kinesiske Kvinde til selv at vælge sin Ægtefælle«. Disse to Bøger er udkomne i Shanghai saavel som en Bog om: »Russiske terroristiske Kvinder.«

Under den russisk-japanske Krig saa man ikke alene kinesiske Studenter i Tokyo, der foreslog Vicekongen Yuan Che-Kai, at de skulde forlade deres Studier for at slaas med den russiske Armée for det Tilfælde, at »Midtens Rige« vilde intervenere, men man saa ogsaa kvindelige kinesiske Studerende, der fulgte det Nipponske Universitets Kursus, som vilde danne Sygeplejerske-Hjælpekorps for at pleje de kinesiske Soldater, der maatte blive saarede paa Slagmarken.

Kinesere, der er Patrioter og Krigere, oplyste Kineserinder, der aspirerer til de militære Sygeplejerskers Rolle! ja, lad dem se dette, som endnu troer paa et »Himmelsk Rige«, der er urørligt, mumieagtigt, og indesluttet i sit tykke Kyrads af Traditioner og Fordomme, der nu er kommet igennem sit tredivte Hundredaar.

(Fransk Kvindesagsblad).

F. Murry.

(fra det franske Cochinchina).

Da Hs. Exc. Yu-Keng som Gesandt kom til Japan efter den japansk-kinesiske Krigs Afslutning i 1905, hvor jeg overværede hans Præsentation for Mikadoen ved den store Chrysanthemumfest, og meget ofte saa hans Hustru og hans nydelige Døtre, har det været mig en Glæde at finde deres videre Skæbne i et fransk Blad og at kunne meddele denne til Kvstbl.s ærede Læsere, samt at kunne henpege til disse unge Piger som Ophav til den reformatoriske Bevægelse for Kvinderne i Kina.

J. M.

Nadeschda Prokofievna Souslova Goloubeva.

Den første Kvinde i Rusland, der tog Doktorgraden.

Den 2den December 1907 er en Mærkedag for Kvinde-Emancipationen, thi 40 Aar tilbage i Tiden fra denne Dag at regne, tog

den første Kvinde Doktorgraden foran et stort og kritisk Auditorium med Afhandlingen: »Bidrag til Lymphens Fysiologi«, efter hvilken Overhøring Doktorgraden blev hende tilkendt i *Medicin, Kirurgi og Accouchement*, og hun fik Tilladelse til at aflægge den medicinske Ed. Hvad der fortjener den største Opmærksomhed er, at ad denne for Kvinder hidtil ufarbare Vej var det en *russisk* Kvinde, der var Pioneer, og tilmed en Kvinde, som tilhørte Bondestanden.

N. P. Souslova var Datter af en Bonde, der siden blev Intendant for Greve Scheremeteff. Hun blev født i 1843, saaledes at hun nu er over 64 Aar. Hun fik sin første Undervisning af sin Moder, hvorpaa hun bandede sig selv Vejen, idet hun overvandt alle Hindringer, al Modstand, mange Skuffelser og adskillige tilstødende Ulykker.

Medens hun opholdt sig i et af Moskows Pensionater, satte hun sig fuldstændigt ind i fremmede Sprog; hvorefter hun i St. Petersburg tog Lærerinde-Eksamen og alt i 15 Aars Alderen paabegyndte det medicinske og kirurgiske Studium i denne Stad uden nogen Bemyndigelse hertil — kun med Professorernes Tilladelse. Hun blev Professorerne Selchenov's, Gruber's og Botkine's Yndlingselev, og med denne sidste arbejdede hun ofte i Fællesskab.

Samtidig med at hun fulgte dette Kursus forberedte hun og underkastede sig den afsluttende Eksamen for at faa sit Certifikat.

Hendes Eksempel blev fulgt af flere unge Piger, og de strømmede nu til Universitetet, da de ønskede at gaa samme Vej. Men de stormfulde Aar 1863—64 lukkede Universitetets Døre foran dem alle — med Undtagelse af Mlle Katchévarova, og de blev fjernede gennem en Ordre af Regeringen. I første Øjeblik vilde Nadeschda Prokofievna rejse til Amerika, hvor man dengang havde aabnet en Skole for kvindelige, medicinske Studerende, men efter at have taget Rede paa Forholdene, kom hun til den Slutning, at Programmet ikke svarede til hendes Fordringer, og hun bestemte sig for at gaa til Zürich. Her henvendte hun sig til Rektoren for Universitetet med Bøn om, at han vilde indskrive hende mellem Tallet af de kvindelige Studerende ved det medicinske Fakultet. Rektoren svarede hende — ligesom man nu i Rusland svarer de ikke indskrevne Studerende — at dette Spørgsmaal ikke angik Universitetet men Regeringen, og at der maaske kun kunde gives Bemyndigelse dertil ad lovgivende Vej.

»Alt hvad jeg kan gøre for Dem«, sagde Rektoren, »er at bede Professorerne om, at de vil lade Dem overvære deres Kursus«.

Nadeschda Prokofievna tog da til takke med denne kun lidet misundelsesværdige Stilling men henvendte sig samtidigt til Ministeriet for offentlig Oplysning og erholdt her Tilla-